

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor sportu, kultury a památkové péče
Jeremenkova 1142/40a, 779 00 Olomouc

Č.j.: KUOK 68674/2020

V Olomouci dne 17. června 2020

Sp.zn.:KUOK/4293/2020/OSKPP/685

Počet listů: 5

Počet příloh: 0

Počet listů/svazků příloh: 0

Oprávněná úřední osoba pro vyřízení: JUDr. Miluše Sedláčková

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Sabina Soušková

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor sportu, kultury a památkové péče, jako příslušný orgán státní památkové péče (dále jen „správní orgán“), rozhodl po provedeném správním řízení ve věci přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), t a k t o:

XX

(dále jen „obviněný“),

se uznává vinným

ze spáchání přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že prováděl pomocí detektoru kovů dne 28. 12. 2019 v době od cca 9:00 hodin do 13:30 hodin v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči archeologický výzkum v okolí kulturní památky Výšinné opevněné sídliště - oppidum Staré Hradisko, archeologické stopy, k.ú. Malé Hradisko, zapsané do Ústředního seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 22123/7-5629 a to směrem od místní části Okluky, obec Malé Hradisko, k této kulturní památce.

Za tento přestupek se obviněnému:

I. ukládá podle § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči **pokuta ve výši 17 000 Kč, slovy: sedmnácttisíc korun českých,**

II. ukládá podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, **povinnost nahradit náklady řízení o přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, ve výši 1 000 Kč, slovy jedentisíc korun českých.**

Pokuta a náklady řízení jsou splatné do třiceti dnů ode dne, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, na účet Olomouckého kraje č. 27-4228320287/0100, konstantní symbo ████████ variabilní symbol ████████

O d ů v o d n ě n í

Správní orgán obdržel dne 10. 1. 2020 od Policie ČR, obvodní oddělení Plumlov oznámení

Do úředního záznamu o podání vysvětlení č.j. KRPM-150938-11/Př-2019-141214 ze dne 4. 5. 2020 xxxxxxxx uvedl: „detektor, se kterým byl dne 28. 12. 2020 v k.ú. obce Malé

Hradisko na keltském oppidu chycen není jeho majetek, ale majetek jeho kamaráda xxxxxxxx, od kterého ho měl již vícekrát zapůjčený s tím, že si jej následně odkoupí, detektor si zapůjčil asi 14 dnů před tím, než ho uvedeného dne 28. 12. 2019 chytili.“.

Do úředního záznamu o podání vysvětlení č.j. KRPM-150938-10/Př-2019-141214 ze dne 4. 5. 2020 xxxxxxxx uvedl: „xxxxxxx zná, tomuto v měsíci listopad roku 2019 zapůjčil svůj detektor kovů zn. XP Deus, který si zakoupil v prosince 2014, kdy jej ale již nevyužívá. S xxxxxxxx byl předběžně domluvený, že by si uvedený detektor následně zakoupil. Koncem roku 2019 se od xxxxxxxx dozvěděl, že mu byl policií ČR detektor zabaven. Vzhledem k tomu žádá o jeho vrácení.“.

Do protokolu z ústního jednání dne 18. 5. 2020 uvedli obviněný a xxxxxxxx:

xxxxxxx: „Cca kolem 9:00 hodin jsme s xxxxxxxx přijeli do obce Okluky a zastavili u autobusové zastávky, jak je vyznačeno na přiložené mapce. Vystoupili jsme z auta, vzali jsme si detektory a šli jsme podél komunikace vlevo směrem do vojenského prostoru. Zde byly cedule, že se jedná o vojenský újezd a vstup není mimo svátky povolen. Proto jsme se vrátili zpět na komunikaci a vydali se vpravo podél cesty lesem, jak je vyznačeno na mapce. Do vojenského újezdu jsme šli proto, že jsme se dočetli v Kronice pátého partyzánského oddílu Juraj, autor Jaroslav Hýsek, že zde ustupovala německá armáda a chtěli jsme najít nějaké pozůstatky z války, např. odznaky nebo vyznamenání. Šli jsme pak svaahem k obci Malé Hradisko, pořád byl slyšet hluk ze silnice, takže jsme se museli pohybovat v její blízkosti. Celou dobu jsme měli v rukou detektory, hledání detektorem sice probíhalo, ale vzhledem k terénu – příkrý svah, probíhalo minimálně. Dali jsme si svačinu, pokračovali jsme v hledání a pak se najednou objevila policie, 2 osoby. Legitimovali jsme se a pak nás odvezli na služebnu do Plumlova.“. xxxxxxxx s tímto vyjádřením souhlasil.

Na dotaz správního orgánu, zda se věnují obvinění výzkumům, uvedl xxxxxxxx: „že se zajímá o druhou světovou válku, sám detektor kovů nevlastní, půjčoval si ho, o tuto oblast se zajímám od mala a jsem i členem Klubu Vojenské historie. V této oblasti jsem byl poprvé“.

Na dotaz správního orgánu, zda zde něco našli,

uvedl xxxxxxxx: „Za celou dobu jsme detektorem nenašli nic, co by bylo starší 20 let, např. plechovky od piva.“.

uvedl xxxxxxxx: „detektorem jsme nic nenašli.“.

Na dotaz správního orgánu, zda prováděli na území oppida drobné výkopy za účelem nálezu archeologických předmětů, jak je uvedeno v oznámení přestupku doručeném dne 10. 1. 2020 a jak vyplývá z policií předložené fotografie, uvedli výše jmenovaní: „žádné výkopy jsme neprováděli, odznaky a medaile bývají pohozeny a nachází se v hrabance. V současné době je vše již vybrané a většinou se nalezne občas knoflík nebo háček. Do terénu nechodíme z důvodu archeologického výzkumu anebo zbohatnutí. Jedná se o to, že se projdeme a zrelaxujeme. Dále uvádíme k předložené fotodokumentaci zaslané správnímu orgánu Policií, že fotografie označená pod číslem 1 s nápisem čerstvý důlek v zemi, není způsobený námi provedeným výkopem, ale je to díra, která tam byla nikoliv od nás, ale zřejmě od divočáků, které jsme tam zahlédli. Foto č. 2 není místo kde jsme hledali s detektory, ale místo, kam nás policie dovedla a kde následně proběhla naše identifikace a prohlídka a kde jsme odevzdali detektory. Pak přijelo soukromé vozidlo, i s policisty nás naložili do auta a odvezli po louce a na komunikaci jsme pak přesedli do auta policie.“.

Jmenovaní závěrem uvedli: „že celé této situace litují, je škoda, že oznamovatel nás hned neupozornil, že hledání pomocí detektoru v dané lokalitě může být přestupkem. Přestože se na poli pohybovalo asi 5 osob, žádná je na toto nesprávné konání neupozornila. Tento koníček máme za dané situace za ukončený. Z jejich hlediska nešlo o provedení archeologického výzkumu, nejsou si vědomi toho, že by jejich chováním došlo k porušení

zákona o státní památkové péči, jak je jim kladeno za vinu v oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 2. 2020, dle našeho zjištění, není žádnou normou výslovně zakázáno použití detektorů kovů ke své vlastní potřebě. Co se týče společenské nebezpečnosti, je z našeho pohledu nulová, jelikož jsme nezasahovali žádnými předměty do krajiny či půdy a v případě kontaktů s policií jsme se chovali slušně a spolupracovali jsme. Tuto celou záležitost vnímáme jako nedorozumění. V minulosti jsme ani jeden z nás nebyli postiženi za přestupek, který je nám v současnosti kladen za vinu ani za přestupek související s tímto naším jednáním.“.

Dle § 21 odst. 1 zákona o státní památkové péči archeologické výzkumy je oprávněn provádět Archeologický ústav Akademie věd České republiky (dále jen Archeologický ústav“), který se také vyjadřuje k ochraně archeologického dědictví v řízeních podle zvláštních právních předpisů. Dle odst. 2 tohoto ustanovení, ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen "oprávněná organizace"). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.

Dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum, nebo provádí archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2, nebo postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4. Dle odst. 5 tohoto ustanovení lze za tento přestupek uložit pokutu do 4 000 000 Kč.

Dle § 35 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit správní trest a) napomenutí, b) pokuty, c) zákazu činnosti, d) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty, e) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

Dle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích propadnutí věci lze uložit jen tehdy, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena. Dle odst. 2 tohoto ustanovení, propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.

Dle § 23a odst. 1 zákona o státní památkové péči movité archeologické nálezy jsou vlastnictvím kraje, nejsou-li vlastnictvím státu nebo obce podle odstavce 2.

Lokalita, na které byl obviněný přistižen, je územím s archeologickými nálezy. Nedaleko se nachází kulturní památka Výšinné opevněné sídliště Ústředního seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 22123/7-5629. Předmětné oppidum patří k nejvýznamnějším keltským lokalitám v České republice. Lokalita s vnějším opevněním má rozlohu asi 38 ha.

Je prokázáno, že obviněný se dne 28. 12. 2019 v době cca od 9:00 hodin do cca 13:30 hodin pohyboval v lokalitě mezi místní částí Okluky, obec malé Hradisko a kulturní památkou - oppidum Staré Hradisko, archeologické stopy, k.ú. Malé Hradisko. Tuto skutečnost potvrdil ve své výpovědi na policii i do protokolu z ústního projednání přestupku u správního orgánu. Do úředního xxxxxxxx uvedl: „K předmětné věci uvádím, že dnešního dne jsem se společně se svým kamarádem xxxxxxxx domluvil, že půjdeme hledat předměty pocházející z druhé světové války. Zhruba v 13:00 hodin jsme přijeli k hájence do osady Okluky, kde jsme zaparkovali vozidlo a vydali se podél hlavní pozemní komunikace za účelem prohledat hlavní ústupovou cestu z 2. světové války. Jelikož zdejší okolí neznáme a ani jeden z nás si po cestě nevšiml žádných zákazových cedulí upozorňujících na to, že se nacházíme v národní kulturní památce, jsme pokračovali v hledání. Dále uvádím, že jsem do země ani jednou nekopl, pouze nohou odhrnul listí.“. Dále uvedl: „Po tomto zjištění jsme s xxxxxxxx dobrovolně následovali hlídku na OO PČR Plumlov, kde jsme hlídky vydali naše detektory kovů.“.

V úředním záznamu o podání vysvětlení č.j. KRPM-150938-2/Př-2019-141214 ze dne 28. 12. 2019 je nesprávně uveden čas příjezdu k místu hledání, neboť tento nebyl ve 13:00 hodin, jak je uvedeno v tomto záznamu, ale v 9:00 hodin, jak je uvedeno níže.

Do protokolu z ústního jednání dne 18. 5. 2020 obviněný uvedl: „Cca kolem 9:00 hodin jsme s xxxxxxxx přijeli do obce Okluky a zastavili u autobusové zastávky, jak je vyznačeno na přiložené mapce. Vystoupili jsme z auta, vzali jsme si detektory a šli jsme podél komunikace vlevo směrem do vojenského prostoru. Zde byly cedule, že se jedná o vojenský újezd a vstup není mimo svátky povolen. Proto jsme se vrátili zpět na komunikaci a vydali se vpravo podél cesty lesem, jak je vyznačeno na mapce. Do vojenského újezdu jsme šli proto, že jsme se dočetli v Kronice pátého partyzánského oddílu Juraj, autor Jaroslav Hýsek, že zde ustupovala německá armáda a chtěli jsme najít nějaké pozůstatky z války, např. odznaky nebo vyznamenání. Šli jsme pak svaahem k obci Malé Hradisko, pořád byl slyšet hluk ze silnice, takže jsme se museli pohybovat v její blízkosti. Celou dobu jsme měli v rukou detektory, hledání detektorem sice probíhalo, ale vzhledem k terénu – příkrý svah, probíhalo minimálně. Dali jsme si svačinu, pokračovali jsme v hledání a pak se najednou objevila policie, 2 osoby. Legitimovali jsme se a pak nás odvezli na služebnu do Plumlova.“

Správní orgán dále zkoumal, zda obviněný prováděl při svém v pobytu v předmětné lokalitě dne 28. 12. 2019 výzkum pomocí detektoru kovů a dospěl k závěru, že výzkum pomocí detektoru kovů obviněný prováděl, jak sám potvrdil do úředního záznamu policie dne 28. 12. 2019 i do protokolu z projednání přestupku dne 18. 5. 2020.

Do protokolu z ústního jednání dne 18. 5. 2020 obviněný uvedl: „že se zajímá o druhou světovou válku, sám detektor kovů nevlastní, půjčoval si ho, o tuto oblast se zajímám od mala a jsem i členem Klubu Vojenské historie. V této oblasti jsem byl poprvé.“

Součástí našeho právního řádu na úseku ochrany archeologického dědictví je Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidovaná) publikovaná pod č. 99/2000 Sb.m.s, podle které evropské archeologické dědictví, jež poskytuje doklady o dávné historii, je vážně ohroženo poškozováním způsobeným narůstajícím počtem velkých rozvojových projektů, přirozenými riziky, tajnými nebo nevědecky prováděnými vykopávkami a nedostatečnou informovaností veřejnosti, tam, kde doposud neexistují, je třeba zavést nezbytné procedury správního a vědeckého dohledu a že potřeba chránit archeologické dědictví by se měla odrážet v politice územního plánování měst i venkova a kulturního rozvoje.

Cílem této úmluvy je podle jejího čl. 1 odst. 1 ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako nástroj historického a vědeckého studia. Dle odst. 2 tohoto článku se za tímto účelem za součásti archeologického dědictví považují veškeré pozůstatky a objekty a jakékoli jiné stopy po lidstvu z minulých období, jejichž uchování a studium umožňuje vysledovat vývoj historie lidstva a jeho vztah k přirozenému prostředí, o nichž jsou hlavními zdroji informací vykopávky nebo objevy a další metody výzkumu lidstva, které jsou situovány na jakémkoli místě, které spadá pod jurisdikci Stran. Dle odst. 3 čl. 1 do archeologického dědictví se zahrnují stavby, konstrukce, skupiny budov, zastavěná území, movité objekty, památky dalšího druhu a také jejich související prostředí nacházející se jak na souši, tak pod vodou.

Podle čl. 3 úmluvy se Česká republika zavázala za účelem zachování archeologického dědictví a zaručení toho, aby archeologické výzkumy byly vědecky smysluplné, uplatňovat procedury k povolování vykopávek a dalších archeologických činností a k dozoru nad nimi tak, aby se zabránilo jakýmkoli nezákonným vykopávkám nebo odstraňování součástí archeologického dědictví, aby bylo zajištěno, že archeologické vykopávky a průzkumy budou prováděny vědeckým způsobem a za předpokladu, že kdykoli to bude možné, budou se používat nedestruktivní průzkumné metody, součásti archeologického dědictví nebudou během vykopávek a po nich odkryty nebo ponechány nechráněné, aniž by byla přijata opatření k jejich řádnému zachování, konzervaci a správě, zajistit, aby vykopávky a další

potenciálně destruktivní techniky byly prováděny pouze kvalifikovanými, zvláště oprávněnými osobami a učinit používání detektorů kovů a jakýchkoli jiných detekčních zařízení nebo postupů archeologického výzkumu předmětem specifického předchozího oprávnění, kdykoli s tím počítá vnitřní právní úprava státu.

O veřejném zájmu v oblasti zachování kulturního dědictví není pochyb. O významu tohoto veřejného zájmu svědčí i to, že v Preambuli Ústavy se uvádí, že... My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku,... odhodláni společně střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství, odhodláni řídit se všemi osvědčenými principy právního státu, prostřednictvím svých svobodně zvolených zástupců přijímáme tuto Ústavu České republiky.

Z výše uvedeného vyplývá, že veřejný zájem na ochraně archeologického dědictví existuje nejen na národní, ale i na mezinárodní úrovni.

Obviněný do protokolu z ústního jednání namítal, že z jeho hlediska nešlo o provedení archeologického výzkumu. K této námitce uvádí správní orgán, že pokud jde o pojem archeologický výzkum, tento pojem v obecně závazných právních předpisech neexistuje a je nutné se proto řídit významem slova v běžném jazyce.

Správní orgán odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č.j. 76A 35/2012-51 ze dne 12. 5.2014, který v bodě [34] k neexistenci legální definice archeologického výzkumu uvádí: „Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 2 As 37/2009-62, *www.nssoud.cz*, *není-li pojem (zde nerozpuštěné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce*. S ohledem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu o obvyklém významu slov v právu správní orgán odkazuje na interní předpis Archeologického ústavu Akademie věd, který definuje archeologický výzkum takto: *„záchranný archeologický výzkum (dále jen výzkum) je odbornou archeologickou činností vyvolanou ohrožením či narušením území s archeologickými nálezy. Výsledkem výzkumu je soubor artefaktů (movitých nálezů) a nálezová zpráva (zpráva o výsledcích výzkumu dle díky § 21 odst. 3 zákona č. 20/87Sb., v platném znění), která detailně dokumentuje a interpretuje archeologické situace nenávratně zničené stavební, těžební či jinou činností. Z tohoto důvodu se výzkumem rozumějí veškeré etapy archeologické práce na území s archeologickými nálezy až do stadia nálezové zprávy, tedy vlastní terénní práce (odkryv), provedení úplné dokumentace odkrytých situací, geodetické zaměření plochy výzkumu, evidence a ošetření movitých archeologických nálezů, další zpracování terénní dokumentace podle obvyklého standardu (např. překreslení plánů, digitalizace), dokumentace movitých nálezů včetně jejich případné konzervace, uložení movitých nálezů do vhodného depozitáře, analýza odebraných vzorků (kromě artefaktů také např. zvířecích a lidských kostí, zbytků rostlin, mineralogických materiálů atd.) a komplexní vyhodnocení výsledků výzkumu. Nedílnou součástí výzkumu je i jeho přípravná fáze, tj. terénní průzkum území s archeologickými nálezy podle potřeby (např. povrchový sběr, geofyzikální měření, letecké snímkování), shromáždění informací o starších nálezech z odborných archivů a jejich vyhodnocení (interní norma ARÚ AV ČR, Praha, v. v. i., zdroj: <http://www.arup.cas.cz/?p=8215>, shlédnuto dne 12. 4. 2014).*

Shodnou definici záchranného archeologického výzkumu uvádí na svých [www stránkách](http://www.uapp.cz/) <https://www.uapp.cz/>, v části Informace pro stavebníky, Ústav archeologické památkové péče Brno, v.v.i.Kaloudova, 1321/30 614 00 Brno.

Na [www stránkách](http://www.wiki.cs.wikipedia.org) [Wikipedie cs.wikipedia.org](http://www.wiki.cs.wikipedia.org) > wiki > Archeologický výzkum, je archeologický výzkum definován takto: „Archeologický výzkum je ucelený soubor specializovaných vědeckých činností, které zajišťují záchranu, uchování a dokumentaci nálezů jakožto dokladů o činnosti člověka v historii a to včetně interpretace jejich kulturní a památkové hodnoty. Je to odborná činnost zajišťující vědecké poznání, která obsahuje její

veškeré etapy. Mezi etapy archeologického výzkumu se řadí přípravná fáze, tj. terénní průzkum území (např. povrchový sběr, geofyzikální měření, letecké snímkování) a shromáždění informací o starších nálezech z odborných archivů a jejich vyhodnocení. Dále vlastní fáze, tedy odkryv (vlastní práce v terénu), úplná dokumentace nálezové situace, geodetické zaměření plochy výzkumu, evidence artefaktů a organických či anorganických přírodnin a jejich dokumentace, odborné ošetření, konzervace a uložení do vhodného depozitáře, analýza vzorků, další zpracování terénní dokumentace (kopie, digitalizace apod.) a na závěr celkové vyhodnocení výsledků výzkumu a nálezová zpráva. Podle podnětu se archeologický výzkum rozlišuje na badatelský a záchranný: badatelský (akademický) archeologický výzkum je vyvolán odborným záměrem a provádí se za účelem vyřešení badatelského problému, záchranný (památkový) archeologický výzkum je vyvolán ohrožením či narušením území s archeologickými nálezy.

K námitce obviněného, že předmětná kulturní památka nebyla řádně označena, uvádí správní orgán, že žádný právní předpis neukládá žádnému konkrétnímu orgánu, aby konkrétním způsobem vymezil archeologické lokality. Tuto povinnost neukládá ani Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy.

Archeologické výzkumy mohou být prováděny různými technikami. Podle způsobu provádění rozlišuje Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy archeologické výzkumy prováděné destruktivními technikami a archeologické výzkumy prováděné nedestruktivními technikami. Archeologickými výzkumy prováděnými destruktivními technikami jsou výzkumy prováděné vykopávkami. Nedestruktivní metodou je např. archeologický výzkum prováděný leteckým snímkováním nebo pomocí detektorů kovů.

Průzkum detektorem kovů je metodou archeologického výzkumu. Činnost detektoráře, který se cíleně vypraví do terénu se záměrem hledat archeologické nálezy (bez ohledu na jejich druh), vybaveného pro účely jejich hledání detektorem kovů, je prováděním archeologického výzkumu.

Dle § 23 odst. 1 zákona o státní památkové péči je archeologickým nálezem věc (soubor věcí), která je dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku jeho vývoje do novověku a zachovala se zpravidla pod zemí. Jedná se o věc, která prošla procesem archeologizace, dochovala se v podzemí a zároveň je dokladem a pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku vývoje do novověku. Vyhledávání vojenských artefaktů z druhé světové války je tedy archeologickým výzkumem.

Výzkum prováděný obviněným dne 28. 12. 2019 ve výše uvedené lokalitě pomocí detektoru kovů, za účelem lokalizace vojenských artefaktů z 2. světové války byl nedestruktivní metodou výzkumu a to výzkumu archeologického. Tímto svým jednáním naplnil obviněný skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, neboť prováděl uvedený archeologický výzkum v rozporu s § 21 odst. 2.

Jelikož se obviněný dopustil jednání jako fyzická osoba, je nedílnou součástí posuzování odpovědnosti obviněného za spáchaný přestupek rovněž otázka jeho zavinění. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o přestupcích k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V daném případě není zákonem forma zavinění výslovně stanovena, proto stačí zavinění z nedbalosti. Při posouzení způsobu zavinění správní orgán vycházel z vyjádření obviněného do protokolu z jednání dne 18. 5. 2020, kdy obviněný uvedl, že nevěděl, že by jeho chováním došlo k porušení zákona o státní památkové péči, jak je mu kladeno za vinu v oznámení o zahájení řízení.

Pokud jde o formu zavinění, správní orgán vyhodnotil jednání obviněného jako nedbalost nevědomou, neboť obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Na základě výše uvedeného považuje správní orgán za prokázané, že jednáním obviněného byly naplněny formální znaky projednávaného přestupku, tj. došlo k naplnění všech znaků uvedené skutkové podstaty přestupku. K úplnému vyhodnocení jednání obviněného bylo nutno zohlednit i materiální stránku tohoto jednání, tedy míru nebezpečnosti jeho činu pro společnost. Míra společenské nebezpečnosti u přestupků musí být alespoň nepatrná. V tomto ohledu správní orgán posoudil konkrétní veřejný zájem, který byl porušen. Tímto veřejným zájmem je požadavek na ochranu archeologického dědictví, který je zajišťován prováděním archeologických výzkumů pouze Archeologickým ústavem a oprávněnými organizacemi dle § 21 odst. 2 zákona státní památkové péči. Protože obviněný pomocí detektoru kovů prováděl nedestruktivní archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům, ohrozil tímto shora uvedený veřejný zájem a to v míře vyšší než nepatrné.

Dle § 35 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit správní trest a) napomenutí, b) pokuty, c) zákazu činnosti, d) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty, e) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

Dle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích propadnutí věci lze uložit jen tehdy, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena. Dle odst. 2 tohoto ustanovení lze propadnutí věci uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.

Obviněný jako nástroj výzkumu použil detektor kovů zn. XPEDEUS, kdy policii dne 28. 12. 2019 odevzdal 1 ks XPEDEUS, výr. č. 208D38 – konstrukce detektoru kovů, 1 ks XPEDEUS, výr. č. S/N:031F0C – řídicí jednotka + cívka bílé barvy, 1 ks KOSS. Jedná se tak o věci, které byly ke spáchání přestupku užity. Jak je uvedeno výše, předmětný detektor kovů není ve vlastnictví obviněného, který do protokolu z ústního jednání dne 18. 5. 2020 uvedl, že sám detektor kovů nevlastní, půjčoval si ho, půjčený detektor od [REDAKCE] chtěl odkoupit za 15 000 Kč.

Správní orgán posoudil rozsah a závažnost přestupku, jeho následky a rozsah způsobené škody.

Dle § 2 odst. 4 zákona č. 200/2004 sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Zásada „aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“ je zásadou legitimního očekávání a vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další podobné případy rozhodovat obdobným způsobem. Jedná se o jednu ze základních zásad vztahující se na všechny formy správní činnosti orgánů veřejné správy.

Ze zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip zásadní vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila. Zároveň je ale nutno vzít v úvahu, že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí být nutně libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká.

Správní orgán z důvodu omezení možnosti obviněného páchat další přestupky, tj. provádět detektorem kovů neoprávněný archeologický výzkum, ukládá za přestupek dle § 35 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči obviněnému dle § 35 písm. d) a § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích sankci propadnutí detektoru kovů, který byl použit při spáchání přestupku, pokud je obviněný jeho vlastníkem.

Zde správní orgán konstatuje, že jde o obvyklý postup u daného typu přestupku, kdy cílem má být ztížení možného opakování sankcionované činnosti s tím, že jde o účinnější způsob, než jakým by bylo případné stanovení znatelně vyšší pokuty ukládané podle ust. § 35 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči.

V dané věci však správní orgán takto postupovat nemohl, neboť detektor kovů, který obviněný předal policii dne 28. 12. 2019 a který užil ke spáchání přestupku, není v jeho vlastnictví.

Protože správní orgán uložil [REDAKCE] se kterým prováděl obviněný neoprávněný archeologický, za tento přestupek trest propadnutí věci – detektoru a pokutu ve výši 2 000 Kč, správní orgán v souladu se zásadou „aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“ zohlednil tuto skutečnost při stanovení výše pokuty obviněnému. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že obviněný chtěl detektor kovů od [REDAKCE] zakoupit za 15 000 Kč a uložil proto pokutu ve výši 17 000 Kč. Uložená pokuta je při dolní hranici zákonné sazby. Vedle represivní funkce sankce směřující vůči obviněnému je důvod pro uložení sankce i funkce generálně preventivní. Sankce má být uložena v takové výši, aby měla odrazující účinek. V dané věci dospěl správní orgán k závěru, že uložena sankce tento odrazující účinek splní.

Uložená pokuta ve výši 17 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanoveném v ust. § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči v rozmezí do 4 000 000 Kč. Pokuta byla uložena zcela při dolní hranici sazby. Z výše uložené pokuty je zřejmé, že tato nemá likvidační charakter a ani obviněný sám námitku takového charakteru nevzněl. Obviněný v řízení se správním orgánem spolupracoval a jedná se o jeho první přestupek dle § 39 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Výše uložené pokuty dle názoru správního orgánu odpovídá závažnosti přestupku.

Dle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.

Dle § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

Správní orgán v souladu s ust. § § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uložil dále obviněnému povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení o odvolání

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení k Ministerstvu kultury, podáním učiněným u zdejšího odboru.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Sabina Soušková
vedoucí oddělení památkové péče

Otisk úředního razítka

Obdrží: